

רחוב פייברג הוא רחוב חשוך. ייתכן שזו הסיבה שהסמל חשד במטוט. מטוט, מכל מקום, ראה רק דמות אפלה מסתערת עליו.

כאשר ניסה אלי הנבון להיחלץ מידיו של ברמלי הנרגש — קרע זה את חולצתו, תו, הכתים אותו בגריו, בו היו ידיו מוכות תמות. "אני אדפוק אותך", הגיב אלי ב"זעם.

הוא ידפוק? אני אדפוק. לשמע המהומה ירד למטה אבי חברתו של אלי, העיד שהא מכיר את החייל הצעיר. הסמל סירב לחתור: "הוא ידפוק אותי?" זעם. "אני אדפוק אותו." לבסוף הסכים לחתור גם על הדפיקה וגם על המעצר — בתנאי שהחייל יתנצל לפניו על "עוגמת הנפש ש"גרם לו".

אלי, שחשב על חופשתו שתלך לאיבוד אם לא יתנצל, ויתר על מלחמת הקודש ועל עקרונות הצדק, התנצל בפני חוקפו. "איזה שוטרים אלו בתל-אביב?" התלונן לאחר שהסמל הסתלק. "כל אחד שעומד עליי המכונית שלו — יקבל בהם מכות?" לא, בפירוש לא כל אחד. רק מפעם ל"פעם.

שדרנים

דן כנר — צעיר מדי

בשביל "מבט"

אם ייתחספו בקרוב כמה רכבות צופות בגיל הטיפש עשרה לתוכנית מבט לחדשות, יהיה האחראי לכך אופטיקאי יפאני אל-מוני.

שכן אופטיקאי זה יספק לכוכב העולה של הטלוויזיה, דן כנר, משקפיים בעלי עדשות ומסגרת מיוחדות, שאינן מחזירות את אור זרקורי האולפן.

עם משקפיים כאלו יראה דן, לדעת ה"מומחים, בעל הופעה מספיק בוגרת ורצינית כדי בעלי מספרי זוטא שעלו בגורל. כיום נטו, ללא משקפיים, נערת מדי ל"תפקיד זה, הדרוש סבר מכובד.

בלי עדשות ימנע. כיום נאלץ ביני

* זה הפיתרון שמצא גם שמעון סטור, שהמשקפיים היפאניות שלו מאפשרות לו לחבוש אותן בפני הזרקורים.

תיים דן להופיע בתוכניתו מול המסך הקטן ללא משקפיים, דבר הגורם לו כא"ביראש תכופים. מאחר שהוא בעל זיכרון מצויין, הוא מסוגל לזכור בעל-פה חלק גדול מהחומר הייב להשפיל מבטו לטקסט לעיתים רחוקות. כך הוא מצליח להיטיש מבט היכני וחביב ישר לתוך עיני ה"צופים. הוא אמנם כמעט אינו רואה דבר במבט זה היטיר והחייבני, אבל זה אינו מפריע לאיש מלבדו.

הסיפורים, אגב, כאילו הוא מרכיב עד-שות-ימנע בעת הופעתו, נכונים בערך כמו הסיפורים שדליה מזור משותקת מהמות"ניים ומטה.

"אני אחת מאלפי מעריצות." ו

קריין דן כנר

כיצד בעצם נכנסות הצופות הצעירות ל"מבט

באמצעות דן כמובן. לכל הופעה של דן כנר כיום מובטח קהל אלפים של מעריצי צות צעירות. (שלא להזכיר את רכבות ה"ילדים הנלהבים ממנו בתוכניות של ה"אם יופיע במבט, תחונה בנות הטיפש עש"רה במבט. אם יקרא את הפסוק היומי מה"תנ"ך, הן תחונה אפילו בוה.

הן כותבות לו בקצב של 400 מכתבים לחודש. רוב המכתבים מתחילים: "אני א"חת מאלפי מעריצותיך. אבל, בניגוד לכולן, אני —" התחלה מעייפת במיקצת, כשהיא חוזרת על עצמה מאות פעם לחודש, אבל זהו מודר התהילה.

למכתבים רציניים יותר, בייחוד בתחור"מי התעניינותו, הוא עונה יותר בפירוט. מכתבים אינטימיים נענים במילים ספורות, רק על-מנת לא להעליב. מכתבים אנונימיים וגטים אינם נענים.

מכתב אופייני השוע, משביעיסטית יר-שלמית, "אני בכיתה. השיעור משעמם עד מות. אני מנצלת את ההזדמנות, שהמורה מקראי מהספר וכלל לא מסתכל עלינו, כדי לכתוב לך עד כמה אני חושבת עליך ומעריצה אותך." צריך להתרגל, זה חלק מהתפקיד, נאנח דן בלב כבד.

תישובה לכל מעריצה. במיוחד בי"מים אלו כבד המחיר. דן, שהוא מורה גימנסיה ירושלמי (לספרות עברית ואמנות), מתכוונן עתה לבחינות הב"א.א.א. שלו (ב"ספרות ואמנות). "רק קצת שקט, רק קצת שלווה", הוא מתחנן על נפשו.

זאת גם הסיבה שמאות התשובות ל"מעריצות התעכבו לאחרונה.

האמת היא שדן מעריך מאד את מעריצי צותיו, והענין מחניף לו. "אך כמה אפשר להספיק להכיר?"

נוסף למכתבים, הוא מקבל כל חודש מאות טלפונים, עשרות בקשות לפגישות ולאוטוגרפים. בדרך כלל הוא עונה לכל הפניות ככתב. לפגישות הוא אינו נענה. אמנם, קשה קצת לעמוד נגד אלה המנסות לצוד אותו בבנין הטלוויזיה, כשהן ממתינות שם שעות. עימן הוא יוצא לפעמים ל"קפה הסמוך לכוס קפה.

מה שמרגיז אותו הן החצופות, טלפו"רים בשעות הלילה המאוחרות, ופניות בלתי מוסריות. במיוחד חורה לו כאשר הוריו מוטרדים בגללו.

אך אלו הן מיעוט. הרוב נתמדות — ומעריצות באמה.

לגביהן, הוא מעדיף להישאר ידו — אך אפלטוני. על האחת היוצאת מהכלל הוא מעדיף לא לדבר. למה לאכזב כל-כך אחרות?

מאחורי המסך

עשרים וארבעה

הדפוקים

מאו המיכרזים המפורסמים, שררה רגיעה בטלוויזיה, בתחום יחסיהעבודה, אם לש"פוט לפי התסיסה כיום בקרב צלמי הטלח"זיה, תופר כנראה הרגיעה בקרוב. "אם עדיין לא הגיע המצב לשביטה, זה רק ב"זכות הסבלנות שלנו. אבל לא רחוק ה"יום שנופץ את הבעייה", קובעים הצל"מים הממורמים. "ביחוד אם תתאמת ה"שמועה שרוצים להפוך אותנו גם לחשמל"אים".

בעולם כולו מקובל שלכל עובדי הטלח"זיה יש דירוג אחיד. לא בישראל. כאן מס"זוגים העובדים לכל מיני סיוגים מקצועיים, שרוב כלל אינם תואמים למיקצועם.

אכסורדים, אכסורדים. זה מה ש"קרה לצלמי הטלוויזיה. עם הקמת המדיום, היו הצלמים מדורגים במחלקת ההפקה — דבר מחוייב המציאות. באו האחראים וקב"עו שיחידות מסוימות במחלקת ההפקה יקבלו שכר לפי דירוג טכנאים: צלמי טלוויזיה, נתבי תמונה ותאורנים.

כך התחילה מלחמת הצלמים, הטוענים שתנאי עבודת טכנאים אינה עומדת בשום יחס לעבודת צלמים. מטבע העבודה קשור הצלם למפיק ובמאי, ולכן שם מקומו ולא במחלקת ההנדסה, לשם שייכים הטכנאים. מה בכלל הצלם ולבעיות טכניות קובלים הם.

זאת ועוד: נוצר מצב אכסורדי, לפיו צלם שיש לו בעיות הקשורות להפקה ולצילום, צריך למנות למנהל מחלקת הנדסה — אליו הוא משתייך לפי סיוג הטכנאים — כאשר לאיש זה אין מושג בבעיות אלו.

מדיניות של הפלייה. אין זה הכל. מסתבר שהצלמים דווקים משני היחסים: את השעות הנוספות שמקבלים הטכנאים — הם אינם מקבלים. לא מספיק שהוציאו אותם מהמחלקה המיקצועית שלהם — הם גם אינם זוכים לתנאי העבודה במחלקתם החדשה. הוחצאה: משרותם, לעומת חב"ריהם צלמי הסרט שנשארו במחלקת ה"הפקה, נמוכה ב"60 ל"י לחודש.

"במילה אחת", קבע אחד מהם, "לקחו קבוצה של 24 צלמים — יהפכו אותם בעל"כורחם לטכנאים. הנהיגו מדיניות של אפ"לייה בין צלם לצלם. צלם הסרט נשאר על כנו במחלקת ההפקה, ואילו צלם הטלוויזיה — שהוא צלם המצלמות האלקטרוניות — הפך לטכנאי. דבר שלא נשמע כדוגמתו, ו"אשר יש בו כדי לפגוע במוראל ובכבוד המקצוע. אופי עבודתו של הצלם הוא אמנותי במידה רבה — ומה לו ולעבודה טכנאית?"

העברת צלמים למחלקה הטכנית כובלת אותם מבחינה זו שאין להם שום אפשרות להתקדם — בניגוד לצלמי הסרט, שהדרך לבימוי ולהפקה פתוחה לפניהם, בהיותם במחלקת ההפקה.

שיטת הציקרצק. כל המהומה הזאת נוצרה למען נוחיות הרשות, כדי שיהיה בידי להזין עובדים בקלות מתפקד ל"תפקיד כרצונה. אלא שהתועלת, במקרה זה, קטנה בהר"בה מהנוק. לדוגמה: חלק מהבוזיונות להם גרמה החלוקה המזורה — התופעה ה"מוכרת יפה לצופים, כאשר התמונות לא מתאימות לטקסט.

"כאשר הופכים צלם לטכנאי — תוך שעות ספורות, זוהי תוצאה בלתי נמנעת. משרד העבודה דורש התמחות מינימאלית של שלוש שנים בטכנאות — וכאן אנחנו צריכים ללמוד את זאת צ"ק צ"אק. מא"שימים הצלמים. אז יכולים עוד לבוא אל"ינו בטענות?"

אלו הבעיות המתסיטות את צלמי הטל"חזיה. כמאור וכמקובל בישראל, אין טע"נותרים זוכות לטיפול בזמן. עד שלא תת"פוצץ הפרשה בצורת שביטה או האטה, נראה שהם לא יזכו למענה.

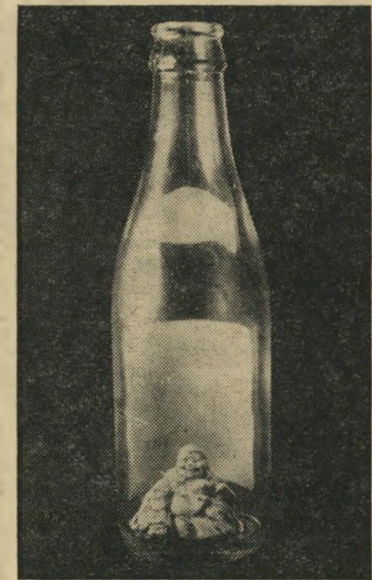
הקש שיגרום כנראה לשביטה, יצוץ אם תתאמת השמועה המהלכת כרגע במיסוד"רות הטלוויזיה. לפיה, החליט מישהו להוסיף דלק למדורה. להסוך את הצלמים הממור"מים גם לחשמלאים.

מתפשטת:

מציג את

בבקבוק

עוד המכונות מיטאפיסיקה. כתי שיהכחו בדבר ברצינות, צירף אדי מור אל בקשתו דוגמה מוחשית מיכולתו: בקבוק זכוכית של מיצי שוופס, שהורק מתוכו ובתוכו פסלון קטן של בודהא עשוי פלסטיק, שמימדיו אינם מאפשרים בשום

בודהא בתוך הבקבוק

פנים להכניסו אל תוך הבקבוק ורד צ"ווארו.

"זה הכוח המיוחד שלי", הסביר אדי מור, "ישבתי בחדר סגור במשך ארבע וחצי שעות והתרכזתי. ובכות הטלקיניזם שבי הצלחתי להכניס את פסל בודהא אל תוך הבקבוק. זה כלום. אני מסוגל להכניס ל"בקבוק גם ככבר חי בכוח הטלקיניזם. עם קצת מאמץ אני יכול להכניס גם גלגל שי"ניים של פורד לבקבוק או שרשרת ברול לתוך סלע."

אדי מור לא המתין, כמובן, להזמנתם של המדענים. עד שאלה יחקרו אותו ותא"תכונותיו האליטבעיות, הוא מינה לעצמו אמרגן, את מרדכי מונשיין, דמות ידועה בחיים הבהמיים והאקדמאיים של ירושלים. למונשיין עצמו לא היה צורך בדריקות מדעיות. הוא נוכח בתכונותיו המלאיות של אדי מור באמצעים מעשיים יותר. "אדי אמר

לי שהוא יכול לקרוא מספרים נסתרים, מספר מונשיין, "לקחתי אותו לביכרת פיס וביקשתי ממנו שיפעיל את כשרונו ויקנה כרטיסי פיס בעלי מספרי זוטא שעלו בגורל. הוא קנה שלושה כרטיסים והרחיח בכלום. אמרתי לו בוא נתעשר. נקנה את כל כרטיסי הפיס הוותות שלהם זכו. אבל הוא לא רצה. הוא איש ישר. אסור לי לנצל את תכונתי בצורה לא ישרה, הוא אמר לי."

לעומת זאת אין שום כלל בחוקת היושר האוסר לערוך מופעים של טלפאטיה כדוגמת אורי גלר. אורי מור עשה זאת. הוא ערך הופעה ראשונה בחאו הירושלמי ובקרוב הוא עומד להציג את עצמו ואת תכונותיו הפלאיות בכל הארץ

"אורי גלר הוא סתם קוסם", אומר אדי מור, "אבל אני אמיתי. איך גיליתי זאת? הלכתי להופעה של אורי גלר. אחרי הה"צנה הרמתי מהבמה נירות עליהם צייר גלר חפצים, בדיוק מילימטרי. ראיתי שזל ערך נייר שצייר מופיעים סימני מים ליד הציור. בהתחלה חשבתי שזה נס. הראתי את זה לאורי גלר ואמרתי לו: תראה, איך אצלך קצר בין הטלפאטיה והטלקיניזם. אורי גלר הסתכל על הנייר והחזירו לי באמרו: כן, מעניין מאוד. זה שלא התלהב מהתופעה, הוכיח לי שהוא לא אמיתי. או החלטתי להופיע בעצמי."

קבם משוט

אדי מור הזומן למערכת. הוצע לתת לו בקבוק ופסל של בודהא, כדי שיראה כיצד הוא מכניס את הפסל לתוך הבקבוק בטלקיניזם. "אינני יכול לעשות זאת עכשיו", אמר אדי, "אני הייב להיות לבד בחדר. נוכחותו של איש שאינו מאמין לי מפריעה."

הוצע לו להשאירו לבד במשרדי המערכת כל הלילה, כדי שיוכינס את בודהא לבקבוק. אדי מור סרב. הוא יכול לעשות זאת רק בחדרו שלו. אבל לא איכפת לו, הוצע ברוב אדיבות, שארבע מצלמות טלוויזיה יעקבו אחרי פעולותיו.

הוצע לו להדגים תעלולים אחרים בטל"פאטיה. אדי מור סרב. "אתם צריכים להא"מין לי", אמר, "שאני עושה מה שאני אומר שאני עושה. להראות שאני עושה זאת, איני יכול." לעומת זאת הסכים אדי מור להציג להטוט של קוסם. הוא הניח בביע על ערימת מטבעות של 25 אגורות. כשהרים את הגביע נשארו מתחתיו מטבעות של 5 אגורות. "זה קסם פשוט", אמר אדי מור, "את זה אני מראה כדי להדגים איך אורי גלר עושה את הקונצ'ים שלו."

אבל אפילו אדי מור נדהם כשאחד מ"מראייו הציג בפניו תרגיל בטלפאטיה. "אני אגלה מה שמך האמיתי", אמר המראיין. "בבקשה, תנסו!" הסכים אדי מור. "תח"שוב על השם", פקק המראיין. אדי מור חשב בהתרכזות. "שמך אדי מלכה!" אמר המראיין.

"כן", אמר אדי מור הנדהם, "אבל אתה ידעת זאת מקודם." רק אחרי שהמראיין נש"בע בכל היקר לו, שוכנע אדי מור שבאמת יש טלפאטיה בעולם. הוא לא ידע שדקה קודם לכן הבחין המראיין במבט חטוף בפנטקו של אמרגן בו הופיע השם: אדי מלכה.